

ת"פ 27146/04/17 - מדינת ישראל נגד אליהו בוקין

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 27146-04-17 מדינת ישראל נ' בוקין

בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אליהו בוקין

הנאשמים

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירה של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. כפי שנקבע בהכרעת הדין, הוכח כי ביום 13.6.16 סמוך לשעה 08:42, נהג הנאשם בקטנוע כאשר בנתיב השמאלי של הכביש נהג המתלונן במונית. בהמשך למתואר, הנאשם התקרב עם האופנוע למונית נסע במקביל אליה ובין הנאשם למתלונן התפתח דין ודברים וכחני באשר לנתיב בו נהג המתלונן ומהירות נסיעתו, אשר לאחריו עקף הנאשם את המונית מימין. בהגיעם לרמזור אדום ירד הנאשם מהקטנוע ניגש לעבר המונית, כאשר במקביל יצא המתלונן מהמונית. המתלונן שאל את הנאשם מדוע הוא מקלל והנאשם השיב "מי אתה כושי קטן". בכל אותה עת עטה הנאשם על ראשו קסדה, היה לבוש במעיל ועטה כפפות רכיבה על ידיו.

באותן נסיבות, הכה הנאשם את המתלונן בפניו באמצעות מכת אגרוף. כתוצאה מכך, הסתחרר המתלונן, איבד שיווי משקל ונפל על הקרקע. בעוד המתלונן שרוע על הקרקע, עלה עליו הנאשם, והמשיך להכות את המתלונן באגרופים בפניו ובפלג גופו העליון, בנסיבות אלו, נחבט המתלונן גם מן הקסדה שהייתה מונחת על ראשו של הנאשם. כוחות משטרה שהגיעו למקום חילצו את המתלונן מידי של הנאשם וזה פונה לבית החולים לקבלת טיפול רפואי.

כתוצאה מההתקיפה המתוארת לעיל נגרמו למתלונן פצע מדמם בפניו וכן מספר שברים בעצמות האף ושבר במחיצת האף עם תזוזה קלה.

טענת הנאשם, כי פעל מתוך הגנה עצמית, נדחתה מנימוקי הכרעת הדין.

טיעוני הצדדים לעונש

3. בטיעוניה לעונש הפנתה **ב"כ המאשימה** לחומרת נסיבות ביצועה של העבירה במקרה דנן, תקיפה לאחר דין ודברים וכחני עם המתלונן באשר לנסיעה בדרך. הנאשם עצר ברמזור, צעד אל עבר המתלונן באגרסיביות ויזם את האלימות, תוך שאמר לו "מי אתה כושי קטן", אמירה מתריסה ומזלזלת. הנאשם הכה בפניו של המתלונן באגרופ, בעודו חובש כפפות רכיבה מפלסטיק, והמשיך להכותו באגרופים ועד אשר הגיעו השוטרים למקום. בעקבות התקיפה, נזקק המתלונן ונגרמו לו החבלות המתוארות בכתב האישום ואשר עולות מן המסמכים הרפואיים שהוצגו לבית המשפט. ב"כ המאשימה טענה, כי מדובר באירוע חמור, שארע במקום ציבורי, באור יום, על דבר של מה בכך וללא כל היכרות מוקדמת עם המתלונן, והכל על רק מחלוקת על נסיעה בדרכים. בנסיבות אלו נטען, כי המסוכנות של הנאשם הינה כלפי כולי עלמא. ב"כ המאשימה טענה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה ע"י הנאשם, ובכללם בטחונו ושלמות גופו של הציבור ושל המתלונן בפרט, הגנה על חייו של אדם, הזכות לשלוות הנפש והגנה על גופו של האדם. ב"כ המאשימה טענה, למתחם עונש הנע בין 10 חודשי מאסר בפועל עד 30 חודשים מאסר בפועל, נוסף לרכיבים נלווים, והפנתה לפסיקה ב - ע"פ 4143/18 וכן ב - רע"פ 176/13. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, טענה ב"כ המאשימה, כי הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, לא הודה, לא נטל אחריות ולא הביע חרטה על שביצע. כמו כן, לחובת הנאשם שלוש הרשעות קודמות, שתיים מהן (משנת 2007 ו - 2010) בגין עבירות אלימות חמורה, אשר בעקבותיהן גם ריצה עונשי מאסר לתקופות ממושכות. לאור כל האמור, עברו של הנאשם, האלימות החמורה, הרקע לאלימות של דבר של מה בכך, הפגיעות הפיסיות והנפשיות במתלונן, העדר החרטה ובשים לב לשיקולי הרתעה, עתרה המאשימה כי בית המשפט יגזור על הנאשם 17 חודשי מאסר בפועל בנוסף למאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

4. ב"כ הנאשם טען, מנגד, לנסיבותיו האישיות של הנאשם, שהינו כיום בן 35, נשוי ואב לשני פעוטות, עובד הייטק במקצועו. נטען, כי מדובר באדם נורמטיבי מזה למעלה מעשר שנים, אשר הקים את משפחתו לאחר ששוחרר מהכלא, התמסד והביא שני ילדים לעולם. עוד נטען כי הנאשם הינו דמות אבהית תומכת ומשמעותית בחיי ילדיו, בין היתר בשל עיסוקה של רעייתו כאחות בבית חולים הנדרשת לשעות עבודה ארוכות. ב"כ הנאשם הגיש לעיון בית המשפט תלוש שכר של הנאשם וכן תעודה מטעם מעסיקו. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, נטען כי בהתאם לקביעות בית המשפט בהכרעת הדין, הרי שאין כל וודאות לגבי השתלשלות הדברים בחלקו הראשון של האירוע. כך, שלמעשה אי אפשר לשלול כניסה למצב פסול מצד המתלונן. נטען כי מדובר באירוע בודד,

ונקודתי הנמשך פרק זמן קצר, ואשר נעדר כל תכנון מוקדם. כן הוזכר שמאז ביצוע העבירות, חלפה כשנה וחצי.

לעניין מתחם הענישה, טען ב"כ הנאשם כי הרף התחתון של מתחם הינו מאסר מותנה, וכי ברף העליון הינו עונש מאסר בן 4 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות. בטיעוניו, הפנה ב"כ הנאשם לפסיקה ב - ת"פ 12-06-33841, ת"פ 16-11-1217, ת"פ 16-03-45523 ו - ת"פ 16-05-60056. בהמשך לכך, עתר כי ביהמ"ש יסתפק בעונש מאסר מותנה בלבד ולכל היותר בעונש מאסר קצר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

תצהיר נפגע העבירה:

5. במסגרת טיעוני המאשימה לעונש, הוגש טופס הצהרת נפגע עבירה שנחתם ע"י המתלונן. בתצהיר נכתב, כי מאז אירוע התקיפה נשוא ההליך דן, סובל המתלונן מחרדות ופחדים, כאשר הוא שומע רעש חזק ובפרט רעש של אופנוע והכביש מבחינתו הפך למקום מסוכן. המתלונן מתאר, כי הוא חושש לפנות לאנשים, פן יתקפוהו ללא סיבה. ביחס לנזק הגופני, כתב המתלונן כי אפו שבור ועליו לעבור ניתוח, וכי ראייתו התדרדרה באופן משמעותי מאז המקרה. כי נכתב על ידו, כהאי ליסנא: **"הצלקות שלי חוץ מכאבים פיזיים הוא הרבה יותר נפשי. הוא שבר את רוחי ונפשי. ההשפלה בציבור משום מקום. אני הפכתי להיות אדם מופנה ושקט, סובל מקשיי נשימה, חרד מהסביבה היומיומית."** ביחס לנזק ממון, נכתב ע"י המתלונן כי אושפז כתוצאה מהתקיפה ולא עבד תקופה ארוכה מחשש שישוב ויפגע.

דברו האחרון של הנאשם:

6. כך אמר הנאשם בדברו האחרון לבית המשפט:

"אני מכבד את הפסיקה של בית המשפט אך איני מקבל אותה. כמו שנאמר, יש לי היסטוריה עם העבר הזה לפני עשר שנים. בעשר השנים האלה למעשה שיקמתי את חיי לפי הספר, עובד הייטק בתפקיד טוב, עם משפחה ושני ילדים נורמטיביים, משפחה נורמטיבית. למעשה, לאדם שלא מכיר את ההיסטוריה, אני נראה אדם נורמטיבי. יש עבר. שילמתי בגינו את חובי לחברה. מבקש לא לשפוט אותי לפי עברי. בית סוהר, זה יהיה דבר גרוע מאד, זה ישלוף את השטיח של כל מה שבניתי בעשור הזה. מבקש להתחשב בזה."

חוות דעת הממונה על עבודות שירות

7. בהחלטתי מיום 11.12.18, לאחר שהושלמו טיעוני הצדדים לעונש, הוריתי על קבלת חו"ד הממונה על עבודות השירות. עפ"י חוות הדעת שהתקבלה נמצא, כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות. בהחלטתי

הובהר, כי חוות הדעת התבקשה על רקע עתירת הסניגור לעונש ומבלי לנקוט כל עמדה, והכל כדי שלנגד עיני בית המשפט תהא פרושה התמונה המלאה בטרם גזירת הדין.

קביעת מתחם העונש ההולם

8. לשם קביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

9. בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בשלושה פרמטרים - האחד, **הערכים החברתיים שנפגעו** מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, השני, **מדיניות הענישה** הנהוגה, והשלישי, **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**.

פגיעה בערכים המוגנים:

10. הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע עבירת האלימות בה הורשע הנאשם הם שלמות גופו, בטחונו ושלוות נפשו של אדם, בריאותו וכבודו של האדם. ערכים אלו הם מהחשובים במארג הערכים החברתיים המוגנים.

11. בשורה ארוכה של פסקי-דין חזר בית-המשפט העליון על הצורך להילחם בנגע האלימות באמצעות הטלת עונשי מאסר משמעותיים. ר' למשל ע"פ 8991/10 **מכבי נ' מדינת ישראל** (מיום 27.10.11):

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות...אף אם נניח כי המתלונן נהג שלא כשורה במהלך האירוע, אין בכך בשום אופן כדי להצדיק את התגובה האלימה והבריונית מצד המערער. המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע, ועל כן בדין נתן בית משפט קמא משקל מרכזי בגזר הדין לחומרת מעשיו של המערער".

נסיבות ביצוע העבירה:

12. כפי שקבעתי בהכרעת הדין, התקיפה התרחשה על רגע סכסוך דרכים "רגיל" בין נהגים. אמנם, בין הנאשם למתלונן התפתח דין ודברים וכחני תוך כדי נהיגה, אולם מי שיזם את המגע האלים היה הנאשם, אשר בהגיעו אל רמזור אדום, נעצר, ירד מן האופנוע וצעד אל הנאשם בתוקפנות. עוד קבעתי, כי בעוד הנאשם

והמתלונן עומדים ליד רכבו של המתלונן, אמר הנאשם למתלונן "מי אתה כושי קטן", ובשלב זה של האירוע לא ניתן לשלול כי תחילה הוחלפו ביניהם דחיפות הדדיות. עם זאת, קבעתי כי הדחיפות היו בעצמות לא גבוהה, כך שלא נדרש למאבטח עידן לוי, שהגיע אל המקום, שימוש בכח על מנת לפריד בין השניים. גם בשלב זה יכול היה האירוע להסתיים, אך הנאשם יזם מגע אלים נוסף והפעם בעוצמה רבה הרבה יותר, בכך שהנחית מכת באגרופ על פניו של המתלונן, זאת באמצעות ידו העוטה כפפה מיגון בעלת כיסוי פלסטיק קשיח. כתוצאה מהמכה, המתלונן הסתחרר, איבד שיווי משקל ונפל אפיים ארצה, עם פניו לכיוון הכביש. הנאשם לא הסתפק באמור, והמשיך לתקוף את המתלונן, בכך שעלה על גופו, בעודו שרוע על הקרקע, והכה אותו באגרופים חוזרים בפניו ובפלג גופו העליון, תוך שהמתלונן מגן על פניו באמצעות ידיו. הנאשם לא חדל מתקיפתו האלימה, והיא הופסקה רק בעקבות הגעת השוטרים אל המקום, אשר הרימו אותו - פיזית - מגופו של המתלונן.

13. מתיאור נסיבות המקרה, ניתן ללמוד כי הנאשם תקף את המתלונן באופן בריוני, אכזרי ומחוסר כל רסן, וכל זאת על דבר של מה בכך - ויכוח בין נהגים על הנהיג בו נהג המתלונן ומהירות נסיעתו. האירוע התרחש לאור יום ולעיני כל, כאשר הנאשם יזם למעשה את התקיפה מספר פעמים - פעם אחת, כאשר נעצרו כלי הרכב ברמזור והנאשם פנה אל רכבו של המתלונן, פעם שניה - במכת האגרופ הראשונה, לאחר שהופרדו ע"י המאבטח עידן לוי, ופעם שלישית - לאחר שהמתלונן שרוע על הקרקע, עלה על גופו והמשיך להכותו באגרופים. אכן, כאמור לעיל, קבעתי כי לא ניתן לשלול שבזמן שעמדו הנאשם והמתלונן ליד רכבו של המתלונן, הוחלפו דחיפות הדדיות, אך קבעתי עוד כי אלו היו בעצמות נמוכה וכי בשום שלב לא היה הנאשם מאוים, בפרט בשים לב להיותו מכוסה מכף גל ועד ראש בלבוש מגן ובקסדה. אמנם, בשלב זה של האירוע היה המתלונן אקטיבי ביותר, בכך שעמד אל מול הנאשם ויתכן שאף הדף אותו קלות, אך סופו שרוצצו פניו. לנאשם עצמו לא נגרם כל פגע ותמהתי עד כמה ניתן לבקש ולעשות במהלך האקטיבי המינורי מטעם המתלונן, קרדום לחפור בו בעבור הנאשם. מיד לאחר האמור, האגרופים נשלחו נמרצות אל עבר פניו ופלג גופו העליון של המתלונן - תוך יצירת פוטנציאל נזק גבוה, ואכן כעולה מעדות המתלונן ומן המסמכים הרפואיים שהוגשו לעיוני, עולה כי למתלונן נגרם נזק גופני משמעותי, בעטיו נזקק לאשפוז ולניתוחים בפניו. כלומר, המדובר בפגיעה בעצמות גבוהה יחסית, בלא כל עילה. התנהגות הנאשם, אשר יצאה מכל פרופורציה, מלמדת על כשל ערכי ממשי ועל תפישה של זילות כלפי שלומם של אחרים ואף חייהם. הפעלת אלימות כזו, בלא כל עילה, היא אחד התרחישים המסויטים מהם חושש כל אדם וכל נהג המשתמש בדרך. העבירה גרמה לנזקים של ממש לקורבן - הן במישור הפיזי, והן להשפלתו, לתחושת האימה שאוחזת בו מאז האירוע ועד היום ולפגיעה בכבודו, בפרט לאור האמירה המשפילה שנאמרה לו מפי הנאשם במהלך האירוע. עוד יוזכר, כי הנאשם לא חדל ממעשי התקיפה עד אשר הופרד - פיזית - והורם מגופו של המתלונן ע"י השוטרים שהגיעו אל המקום. רק אז הפסיק הנאשם להנחית על

המתלונן את אגרופיו הנמרצים. היטיב המתלונן לתאר את תחושת הפחד באותם הרגעים, שסבר כי הנאשם עומד להורגו, וכי השוטרים הצילו את חייו. אמנם, המדובר באירוע שלא תוכנן ע"י הנאשם, אך יתר הנסיבות מעידות על פגיעה משמעותית בערכים המוגנים.

מדיניות הענישה הנוהגת:

14. במסגרת טיעוניהם, הפנו ב"כ הצדדים לפסקי דין, כתימוכין לטענתם בדבר מתחם העונש ההולם. אתייחס להלן לפסיקה שהוגשה:

15. ב"כ המאשימה הגישה:

א. **רע"פ 176/13 - שי בן ארי נ' מדינת ישראל (20.2.13)**: מדובר בנאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירה של חבלה חמורה וכן בעבירת איומים, בכך שבעקבות ויכוח על מקומות חניה, תקף את המתלונן מאחור במכת אגרוף והמשיך להכותו ולבעוט בו בכל חלקי גופו גם לאחר שנפל על הקרקע. באותו מעמד איים הנאשם על אשתו של המתלונן. למתלונן נגרמו חבלות חמורות ונשברה פלטת שיניו. בית משפט השלום גזר על הנאשם עונש של 24 חודשי מאסר בפועל ורכיבים נלווים. העונש אושר ע"י ביהמ"ש המחוזי וכן ע"י ביהמ"ש העליון.

ככלל, סברתי כי נסיבות המקרה המפורטות בפסק הדין האמור, מתאימות לנסיבות המקרה שלפני, בהיותן דומות, בכל הנוגע לעניין התקיפה, הרקע לה ואופיה.

ב. **ע"פ 4143/18 - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, בעבירה של חבלה חמורה, בכך שתקף את המתלונן וגרם לו לחבלות חמורות, וזאת על רקע עימות אלים בין השניים בעקבות תאונת דרכים. באותו המקרה, הנאשם תקף את המתלונן בכך שבתחילה חנק אותו, ולאחר מכן חבט בראשו מספר פעמים באמצעות מטף כיבוי אש. עם זאת, נקבע כי גם המתלונן תקף את הנאשם באמצעות חפץ מתכתי.**

בית המשפט שקל את התקיפה החמורה ותוצאותיה, את התנהלותו של המתלונן, את הודאתו של הנאשם ואת עברו הנקי, וגזר עליו עונש של 12 חודשי מאסר, לאחר שקבע כי מתחם הענישה נע בין 10 ל - 30 חודשי מאסר בפועל. הליכי הערעור בבית המשפט המחוזי ועליון נדחו.

בפסק הדין האמור, נסיבות התקיפה הינן חמורות יותר בפרט בכך שבוצעה באמצעות חפץ כהה, אך מאידך באותו מקרה התקיימו נסיבות לקולא - כדוגמת הודאת הנאשם והעדור עבר פלילי, נסיבות שאינן מתקיימות בעניינו.

16. אתייחס לפסיקה שהוצגה לעיוני ע"י הסנגור:

א. **ת"פ 60506-06-15 (שלום ת"א) מ"י נש' איתי דרורי - הנאשם הורשע לאחר ניהול**

הוכחות בעבירה של חבלה חמורה ובעבירה של פציעה, אך זוכה בעבירה של חבלה ממשית. הנאשם נגח בראשו של המתלונן עם קסדה, על רקע ויכוח על שימוש בנתיב אופניים בפארק. לאחר שנפל, התיישב עליו וחבט בו שוב ושוב, ירק עליו, דרש ממנו להתנצל וחנק אותו, בנוסף הכניס אצבעותיו לעיניו של המתלונן ואיים עליו ועל רעייתו. למתלונן נגרם שבר באפו וחבלות נוספות. בית המשפט קבע מתחם ענישה שבין מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, לבין מאסר פועל למשך 14 חודשים. סופו של דבר, גזר על הנאשם 60 ימי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

לכאורה נסיבות דומות לנסיבות המקרה שלפנינו, ואולם בית המשפט התחשב בעובדה שהנאשם נעדר הרשעות קודמות וכי המדובר בהתנהגות חריגה לאורח חייו ולערכיו, וכן הוגשו בעניינו תסקירי שירות המבחן מהם עולה, כי הנאשם הודה בעובדות כתב האישום, נטל אחריות וביטא חרטה ואמפטיה כלפי הקורבן, וכן נקבע כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה על ידו בעתיד הינה נמוכה.

ב. **ת"פ 45523-03-16 (שלום חיפה) מ"י נ' פרץ - הנאשם הורשע לאחר ניהול**

הוכחות בביצוע עבירה של חבלה חמורה, בכך שבעת סכסוך דרכים עם המתלונן על חסימת הכניסה לתחנת דלק, תקף את המתלונן בכך שהכה אותו במכת אגרוף בפניו. כתוצאה מהמכה, נגרמו למתלונן שבר בשורש כף היד, וחבלות נוספות. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 4 ל - 18 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם עונש של מאסר מותנה. ואולם, בית המשפט שם דגש בקביעתו למצבו הרפואי הקשה של הנאשם, אשר היווה שיקול משמעותי ביותר בקביעת עונשו, וכן בגילו, בתרומתו לחברה ובעברו הנקי. נסיבות מיוחדות ומקילות אלו אינן מתקיימות במקרה זה שלפניי, ומעבר לכך אף נראה כי מדובר באירוע תקיפה חמור פחות, המסתכם במכת אגרוף

אחת בלבד, להבדיל מעניינו.

ג. **ת"פ 1217-11-16 (שלום פ"ת) מ"י נ' ברכה** - הנאשם הורשע עפ"י הודעתו

בעבירה של גרימת חבלה חמורה, לאחר שהכה את המתלונן במכת אגרוף וסטר לו. על הנאשם נגזר עונש של מאסר מותנה למשך 8 חודשים. ואולם, גם במקרה זה התקיימו נסיבות מקילות אשר אינן מתקיימות בעניינו - ראשית, מדובר בנסיבות עבירה חמורות פחות, שנית בעניינו של נאשם נעדר עבר פלילי, שבעניינו ניתנה המלצה שיקומית של שירות המבחן, שלישית - הנאשם הודה, נטל אחריות על ביצוע העבירה, הביע צער וחרטה על הפגיעה במתלונן.

ד. **ת"פ 33841-06-12 (שלום אשדוד) מ"י נ' מרטו** - הנאשם הורשע עפ"י הודאתו,

בעבירות של איומים ותקיפה וכן בעבירה של גרימת חבלה חמורה, בכך שאיים על חברתו, בעט בה פעמיים וכן הכה את אימו באמצעות ידו המגובסת וגרם לשבירת שתיים משיניה. בית המשפט שם דגש על נסיבות חייו הקשות מאוד של הנאשם, אשר חוות הזנחה ואלימות פיזית ומילולית מצד אימו, וכן על העובדה שהנאשם החל הליך טיפולי אשר יפגע משמעותית אם יאסר הנאשם, לכן הסתפק בית המשפט בגזירת עונש מאסר מותנה בלבד.

17. להשלמת התמונה, אתיחס גם לדוגמאות הבאות:

א. **עפ"ג 30709-01-12 (מח' מרכז) ויאצסלב לופט נ' מ"י** - הנאשם הורשע עפ"י הודאתו בביצוע

עבירה של חבלה חמורה, ונידון ל - 10 חודשי מאסר בפועל בצירוף הפעלת מאסר מותנה במצטבר, סה"כ 16 חודשי מאסר, ועונשים נלווים. בפסק הדין נקבע, כי הנאשם תקף את המתלונן שהנמיך עוצמת מוזיקה לה הקשיבו המתלונן וחבריו, בכך שהכה אותו במכת אגרוף באפו. כתוצאה מהמכה, המתלונן נפל, נחבט בקרקע ונגרמו לו שברים רבים בעצמו האף. בית המשפט שקל את העובדה ששירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, לנאשם היה עבר פלילי בעבירות אלימות והנאשם לא גילה כל חרטה וכל אמפטיה כלפי המתלונן. בית המשפט זקף לקולת העונש את הודאתו של הנאשם ונסיבותיו המשפחתיות והכלכליות. הערעור על גזר הדין נדחה.

ב. **בעפ"ג (מח' חי') 4007-01-16 איגור וולקוביץ נ' מדינת ישראל**, נידון עניינו של נאשם אשר

הורשע בעבירה של חבלה חמורה, בשל כך שתקף את אחותו באגרופים, על רקע ויכוח סתמי, וגרם לה

שברים וחתכים בפניה. המתלוננת נזקקה לניתוח ולתקופת החלמה. בית המשפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר וגזר על הנאשם 24 חודשי מאסר, תוך הפעלת מאסר מותנה במצטבר. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, תוך שציין שמדובר בעונש ראוי ומאוזן, בין היתר בשל עברו הפלילי המכביד של הנאשם.

ג. **בעפ"ג (מח' חי') 27630-05-12 שי בן ארי נ' מדינת ישראל** - נידון עניינו של נאשם אשר תקף את שכנו באגרופים ומכות על רקע סכסוך חניה. השכן היה כבן 75 וסבל מחבלות ברגליו, בעיניו ובפנים. בית משפט השלום הטיל עליו 24 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע כי הגם שאין מדובר בעונש קל, יש בו לשקף את הסלידה מהעבירה, את חומרתה ואת סבלו של המתלונן.

ד. **ת"פ (ב"ש) 5060-10-14 מדינת ישראל נ' טספאי** - הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה. הנאשם תקף את המתלונן כשחבט בו עם מכת אגרוף לראשו, ושהמתלונן נפל ארצה, המשיך הנאשם לחבוט בו במכות אגרוף וגרם לו לחבלות אשר מתבטאות בין היתר בשברים רבים באף. הנאשם נדון ל-10 חודשי מאסר בפועל.

ה. **בת"פ (ק"ג) 46324-03-14 מדינת ישראל נ' שאמי**, הורשע נאשם בעבירה שעניינה חבלה חמורה. הנאשם אשר חשד כי בתו מנהלת רומן עם המתלונן ביקש מהמתלונן לעלות לרכבו על מנת לדבר עמו. כאשר הגיעו לחורשה, הורה הנאשם למתלונן לצאת מהרכב, ואז תקף אותו הנאשם במכות ואגרופים לראשו ולפניו וכתוצאה מכך נגרמה למתלונן חבלה חמורה בדמות שבר פתוח בראש. הנאשם נעדר עבר פלילי, נידון ל-12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

ו. **ב - ת"פ (ק"ג) 59832-10-13 מדינת ישראל נ' אטדגי**, הורשע נאשם בעבירה של גרימת חבלה חמורה. לאחר שדעכה קטטה בין הנאשם למתלונן, שב הנאשם ותקף את המתלונן באגרוף בפניו, כאשר הוא מחזיק מפתח בידו, ופגע בעינו של המתלונן וגרם לו לחבלה חמורה בעינו אשר הצריכה ניתוח. הנאשם נעדר עבר פלילי. נידון ל-8 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

ז. **ת"פ (שלום רמ') 17042-04-16 משטרת ישראל תביעות נ' מוחמד פאדל** - הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת חבלה חמורה ואיומים. במקרה זה סירב נהג מונית להסיע את הנאשם. הנאשם ירק במונית. במועד אחר פגש הנאשם במתלונן ניגש אליו והיכה בו באגרוף שהפיל אותו ארצה. כשהוא

שוכב על הרצפה בעט בו הנאשם מספר פעמים. רגלו של המתלונן נשברה והוא נזקק לניתוח. בנוסף הורשע בהפרת הוראה חוקית והחזקת סמים בתיק מצורף. נקבע מתחם לעבירת חבלה חמורה ואיומים בין 10 חודשים ל- 30 חודשים. על הנאשם נגזרו 15 חודשי מאסר בפועל בגין כלל העבירות בהן הורשע, וזאת חרף היות המאסר ראשון עבורו וביצוע העבירות בעת היותו בגיר צעיר.

ח. **עפ"ג (מרכז) 25258-08-13 יורי אלכסננקו נגד מדינת ישראל**, המערער הורשע על פי הודאתו בעבירת חבלה חמורה, שגרם למתלונן לאחר ויכוח אלים שפרץ ביניהם. בית המשפט גזר עליו 8 חודשי מאסר בפועל, 2 מאסרים על תנאי, קנס ופיצוי.

18. מסקירת הענישה הנוהגת עולה, כי קיים מנעד ענישה רחב בעבירה הנדונה. יחד עם זאת, ניתן לומר כי ככל שאין המדובר בהסדר טיעון, בנסיבות מיוחדות ובמי שנטל אחריות למעשיו וביצע מאמצים ממשיים לשיקום, נוטים בתי המשפט לגזור ענישה מחמירה על מבצעי עבירות מהסוג הנדון ובנסיבות דומות, בדמות מאסר ממשי מאחורי סורג ובריאח ולתקופות משמעותיות. בשים לב לאמור, מקובלת עליו עמדת המאשימה, כי מתחם הענישה הנוהג נע בין 10 ל- 30 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלוות.

גזירת העונש המתאים לנאשם:

19. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40א לחוק העונשין.

20. הנאשם הורשע, כאמור, לאחר ניהול הוכחות. ברי, כי עובדה זו לא נזקפת לחובתו שכן זכותו של כל נאשם לדרוש שהמאשימה תוכיח את אשמתו במיוחס לו, אולם לאחר שהורשע אין הנאשם שלפני זכאי לאותה הקלה הניתנת לנאשם אשר בוחר להודות וליטול אחריות על אשר יוחס לו. במקרה דנן, אף לא נחסכה עדותו של המתלונן, שניכר היה כי היתה קשה עבורו ואף הציפה את האירוע וגרמה לו לסערת רגשות.

21. בעברו של הנאשם הרשעות קודמות. אמנם המאוחרת בהן הינה משנת 2010, אולם המדובר בהרשעות בגין עבירות אלימות חמורה שהינן רלוונטיות ביותר לגזירת עונשו. עפ"י גיליון הרישום הפלילי של הנאשם, בשנת 2010 הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ונידון למאסר בפועל לתקופה בת 8 חודשים, ובשנת 2007 הורשע בביצוע עבירה של חבלה כאשר העברין מזוין ונידון לתקופת מאסר בת 33 חודשים. לנאשם

הרשעה קודמת בעבירת סמים שהתיישנה. כאמור, אף שהרשעתו האחרונה של הנאשם הינה משנת 2010, ניתן ללמוד מעברו, כי התנהלות אלימה בעצימות גבוהה אינה זרה לאורחותיו, וכי לא היה בריצוי תקופות מאסר ממושכות בעברו, בכדי להרתיעו מלשוב ולנהוג באלימות קשה כלפי המתלונן.

22. ראוי לציין, כי באף שלב של ההליך, גם לא לאחר הרשעתו, גם לא בדברו האחרון, לא נטל הנאשם אחריות על מעשיו ולא הביע וולו שמץ של חרטה או אמפתיה כלפי המתלונן שנפגע ממעשיו. אף ניכר, כי הנאשם כלל לא מפנים את חומרת מעשיו ואת תוצאותיו הקשות עבור המתלונן ולאורך כל ההליך שידר קור וניתוק מוחלט מן המעשים, גם מאלו שהודה בהם, כאילו היה מדובר באדם אחר ולא בו בעצמו. לשאלת הפנמת חומרת המעשים יש משמעות בגזירת העונש, בבחינת הסיכון להישנות התנהגות אלימה ע"י הנאשם והצורך בהרתעתו.

23. בגזירת עונשו של הנאשם התחשבתי בעובדה שמאז הרשעתו האחרונה ושחרורו ממאסר, הקים משפחה והינו עובד בעבודה קבועה ומצליח בה, וכי מאז הינו מנהל אורח חיים נורמטיבי. התחשבתי גם בקושי שתחוה משפחתו, בפרט ילדיו הקטנים, בעקבות מאסרו. אכן, יש משמעות לחלוף הזמן מאז הרשעתו הקודמת של הנאשם, כלומר במובנים רבים שיקם את חייו ומהווה פרט מועיל בחברה ולכן ניתן ביטוי בגזירת העונש.

24. הנאשם הורשע בעבירה בעלת חומרה יתרה הן משום קביעת המחוקק עונש מירבי של 7 שנות מאסר לצידה והן משום היותה נפוצה ומסוכנת לציבור.

25. בפריסה רחבה וכוללת של שיקולי הענישה יש להתחשב, בין היתר, במהות הערך החברתי המוגן שנפגע, במידת הפגיעה, בנסיבות העושה ובנסיבות המעשה. האינטרסים בענישה הרלוונטיים לעניינו של הנאשם הינם זה שבגמול - שנועד לשקף את היחס הראוי בין חומרת העבירות לבין חומרת העונש ואת הוקעת החברה וסלידתה ממעשי העבירה; זה שבמניעה - שנועד לנתק מגע בין הנאשם לבין החברה הנפגעת תדיר ממעשיו וזה שבהרתעה - שנועד להוות מעין תמרור אזהרה כלפי הנאשם ושכמותו לבל יוסיף ויסתבך בעבירות נוספות בעתיד.

26. חובה מוטלת לפתחו של בית המשפט להגן על קורבנות העבירה ואת אינטרס המתלונן ביכרתי להעמיד לנגד עיני ביתר שאת. ככל שמעשיו של הנאשם חמורים יותר כך גם גובר הצורך להדגיש את הגנת הקורבנות (ר' ע"פ 4872/95, מ"י נ' גל אילון ואח', פ"ד נג(3), 1). באותו עניין נקבע אף רף התייחסות המנחה אותי בבואי לגזור את דינו של הנאשם, וזו הלשון:

"מבחינת האינטרס הציבורי, אין זה מספיק להטמיע בחוק סטנדרטים של התנהגות. הציבור חייב לראותם מיושמים בכל עת ולראות בהם חלק בלתי נפרד מנוהגים חברתיים מקובלים המגינים על גופו, רכושו וכבודו של כל אחד מתוכם. ענישה סלחנית במקרים של התנהגות עבריינית חמורה, עלולה להביא להתמוטטות ערכות מוסריות, להתפרש כהתפשרות על ערכים ועל נורמות, לפגוע באמינות מימושו של האיום בעונש מאחורי החוק ולהעביר מסר שלילי לעבריינים פוטנציאליים המועדים לבצע עבירות מאותו סוג. באותו אופן בו השתת עונש ממשי הוא בבחינת ביטוי חברתי חריף לגינוי לו ראויים המעשים החמורים, כך אימוץ הגישה הסלחנית תחליש הכרת האיסור שבהתנהגות".

27. עוד יש לתת את הדעת לשיקול ה**רתעת היחיד** בגדרו של המתחם, וזאת בשים לב להרשעותיו הקודמות של הנאשם.

28. יצוין, כי במקרה דנן, לא התקיימו נסיבות המצדיקות סטייה לקולא או לחומרה מהמתחם שנקבע. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל בגדרי המתחם לצד עונשים נלווים.

29. כמו כן נוכח הנזק המשמעותי שנגרם למתלונן, כפי שהוא עולה מעדותו, מתצהירו, מן התמונות ומן המסמכים הרפואיים, סבורני כי יש מקום לחייב את הנאשם לפצותו באופן משמעותי. עם זאת, נמנעתי מלהשית על הנאשם עונש של קנס והסתפקתי בענישה כלכלית בדמות התחייבות.

סוף דבר:

30. מכל המקובץ ולאחר שביקשתי לאזן בין האינטרסים השונים ולשקלל את שיקולי הזכות והחובה בעניינו של הנאשם, סברתי כי ענישה הולמת את נסיבות המעשה והעושה תמצא ביטוי בעונשים, כדלקמן -

א. מאסר בפועל לתקופה של 15 חודשים בניכוי ימי מעצרו 13.06.16 - 14.06.16

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שנתיים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות כספית שלא לעבור כל עבירת אלימות. סכום ההתחייבות 10,000 ₪ לתקופה של שנתיים מיום שחרורו ממאסר. לא יחתום הנאשם על התחייבות כאמור, בתוך 10 ימים יאסר למשך 60 ימים, שירוצו במצטבר לעונש המאסר שנגזר עליו לעיל.

ה. פיצוי למתלונן על סך 15,000 ₪, שישולם בתוך 30 ימים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ט, 03 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.